

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Refusatur sententia Scotistica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

peccatum habituale, quamvis differant in modo significandi, in quantum macula exprimit animæ immunditiam, eamque significat immundam coram DEO: peccatum verò habituale magis exprimit injuriosum & offensum DEO: tamen in re significatà prorsus convenire, siquidem ex eodem capite, ex quo peccator est immundus & maculatus, est etiam habitualiter offensus & inimicus DEI.

3. Notandum tertio. Peccatum habituale appellari maculam metaphoricè per analogiam ad res corporales; nam sicuti corpus aliquod dicitur maculatum, quando amittit nitorem sibi debitum per contactum alterius corporis fordidi, v. g. lutii, vel olei, sic anima dicitur maculata, cum per inordinatum affectum, & adhætionem voluntatis ad sensibilia bona [qui est quasi virtualis contractus animæ,] deperdit spiritualem pulchritudinem, ac nitorem sibi debitum, qui, ut loquitur S. D. hic a. 1. duplex est, unus ex refugentia luminis rationis naturalis, per quam dirigitur in suis actibus; alius ex refugentia luminis supernaturalis, scilicet sapientiæ & gratiæ, per quam nimirum perficitur in ordine ad finem supernaturalem.

4. Notandum quarto. Quamvis etiam peccatum originale sit habituale peccatum, tamen hoc loco agi de solo habituali personali, quod tandem animam maculat, quamdiu per gratiam justificationis non deletur, ut sup. ex tract. de grat. De hoc porro quæstio celebris est, in quoniam formaliter consistat. Nam primò Scotus in 4. dist. 14. q. 1. docet, consistere in passivâ ordinatione ad subeundam pœnam, sive in relatione rationis resulante in anima propter culpam commissam, quæ quatenus connotat animam, eique est disconveniens, vocatur macula; quatenus refertur ad pœnam, vocatur reatus seu obligatio pœnæ; & quatenus provenit ex actione divinæ voluntatis ordinantis peccatorem ad pœnam, sic vocatur offensâ.

Secundò: Lorca docet, consistere in aliqua entitate positiva habituali inclinante in bonum creatum, tanquam finem ultimum: vel, ut Godoyus sentit, in termino positivo morali, quo peccator manet habitualiter difformis legi, conversus in ultimum finem creatum, & aversus à DEO. Tertio: communior RR. cum Vasque docet, consistere in peccato præterito non retractato, seu connotante duplicem privationem, unam condonationis divinæ, & alteram satisfactionis condignæ. Quarto: communior Thomistarum, quam etiam amplectuntur Salmanticenses hic q. 86. a. 2. n. 6. docet, formaliter consistere in privatione gratiæ sanctificantis, quatenus causata per peccatum præteritum.

§. II.

Refutatur sententia Scotistica.

5. **CONCLUSIO PRIMA.** Peccatum habituale, seu macula non consistit formaliter in obligatione seu passivâ ordinatione & relatione ad pœnam. Ita communis extra Scholam Scoti. Probatur primò autoritate SS. PP. Pii V. & Gregorii XIII. qui præter alios etiam hunc ar-

ticulum Michaëlis Bay damnarunt: quòd *trahente actu peccati nihil remaneat, quam reatus & obligatio ad pœnam æternam*: atqui juxta sententiam rejectam post actum peccati mortalitatis anima nihil remaneret præterquam obligatio ad pœnam æternam.

Probatur secundò ratione: Reatus & deputatio ad pœnam est naturâ posterior, quam macula peccati: ergo macula peccati formaliter non consistit in deputazione ad pœnam. Antec. est S. D. in 2. dist. 42. in exposit. textus dicitur: *Quòd macula est medium inter actum peccati & reatum: quasi effectus actus, & fundamentum reatus.* Et constat hæc ratione: quia peccator non est ideo immundus, quia est obligatus ad subeundam pœnam: sed ideo est obligatus ad subeundam pœnam, quia macula peccati est inquinatus.

Probatur tertio. Reatus pœnæ est separabilis à macula peccati: ergo ista non potest formaliter consistere in reatu, sive ordinatione ad pœnam. Antec. probatur: tum quia ablata macula peccati mortalis etiam si auferatur reatus ad pœnam æternam, manet tamen sæpe reatus ad pœnam temporalem: tum quia damnati in inferno interdum augent culpam & maculam peccati, non tamen augent reatum pœnæ, cum sint extralatum merendi, vel demerendi: tum quia si DEUS noller peccatorem ordinare ad pœnam æternam, vel temporalem, adhuc ratione peccati habitualis esset immundus, & abominabilis coram DEO.

Oppones autoritatem D. Augustini in pl. 1. dicens: *Hoc est, DEUM videre peccata, quòd punire peccata.* Unde inferes, ergo sublata deputazione ad pœnam DEUS non videt peccata, & consequenter non sunt. Respondeo. Hæc esse idem concomitanter, quia nunquam futurum sine altero; non autem esse idem formaliter.

§. III.

Removetur non retractatio peccati.

CONCLUSIO SECUNDA. Macula peccati, sive peccatum habituale pro hoc statu formaliter non consistit in peccato præterito non retractato.

Ratio est. Macula peccati consistit in aliquo quòd est intrinsecum animæ: sed peccatum actuale præteritum non retractatum nihil dicit intrinsecum animæ: ergo non est macula peccati. Major probatur è verbis S. Script. & formis sacramentorum primò adductis, è quibus colligitur sordes, & maculam peccati in nobis permanentes nos ab illa *lavari, purgari, mundari*: quæ omnia secundum proportionem verborum, prout ex communi Theologorum regula verba S. Script. accipi debent, significant aliquid animæ intrinsecum. Minor quoque probatur: quia quicquid in sententia rejecta importat macula in re, id quod præteritum, nempe actus peccati: sed iste est extrinsecus peccatori: ergo.

Respondent: Tamest peccatum præteritum non sit animæ intrinsecum physice, esse tamen moraliter intrinsecum, quòd sufficit ad explicandos S. Script. textus.

Contrà est primò. Illa moralitas nil potest super.